

לילך קמחזי
בת חביבה ומשה
נולדה בתל אביב
ביום ו' בתמוז תשל"א

29.6.71

אחות לאבי ורונית

ילדות

את צעדיה הראשונים במערכת החינוך החלה לילך בגן-ילדים בראשון לציון, בבית-הספר היסודי ידליון, בחטיבת הביניים בן גוריון ובתיכון מקיף ה' שבו סיימה את לימודיה.

בתקופה זו הייתה חברה בתנועת הנוער העובד והלומד.

תקופת התיכון

לילך למדה בתיכון מקיף ה' ולמרות שהגיעה עם מעט חברות מחטיבת הביניים השתלבה במהירות ומצאה חברות חדשות.

וכך נכתב עליה בספר המחזור :

”בהתחלה לא הוציאה מילה ובהמשך הזמן כבר לא שתקה לאכול היא אוהבת במיוחד שהמורה מסתכלת היא ויפה זוג מהשמיים . ובמכולת בכל הזדמנות תמצאו את השתיים”

צה"ל

בנובמבר 1989 התגייסה לילך לצה"ל ובתום המירונון
שובצה כפקידה בקריה. היא ביצעה את תפקידה על
הצד הטוב ביותר ורכשה לעצמה חברים רבים. למרות
ההערכה שרכשו לה מפקדיה, לילך הרגישה שאינה
תורמת את מלוא היכולת שלה לצה"ל.

חטיבת גבעתי

לילך ביקשה לעבור לשרת ביחידה קרבית, כאשר בקשתה נענתה בחיוב והיא הועברה מיחידה פתוחה בקריה לחטיבת גבעתי לא היה גבול לאושרה.

התאקלמות המהירה של לילך ביחידה והשתלבות החברתית אפשרו לה לתת ביטוי ליכולות המעולות, ולתכונות האופי היפות והמיוחדות שלה.

סיפור הנפילה

ביום כ"ה בניסן תשנ"א (8.4.1991), נפלה לילך.
לילך הייתה בת 19 ועשרה חודשים במותה.
נפילתה הייתה בתאונת-דרכים שקרתה בזמן שהייתה
בנופש יחידתי באילת.
לילך הובאה למנוחת-עולמים בבית-העלמין הצבאי
בראשון לציון, הותירה אחריה הורים, את האחים
אבי ורונית.

מדברי אימה

אימה הגיעה למשקל 36 קילו, הייתה מאושפזת הרופאים אמרו לה שהם ניסו הכל אך היא צריכה לקחת את עצמה בידיים, ושיש לה עוד ילדים שצריכים אותה בביתה. בתה הצעירה כתבה לה מכתב שהיא לא מבינה למה היא מתנהגת כאילו רק לילך הייתה קיימת והם לא.

וזה מה שגרם לה לחזור לעצמה.

דברי אביה

כל החיים נקטנו לא הבנתי מה קרה. אחרי המקרה חזרתי לעשן במשך כל יום אחרי הפסקה ארוכה של 4 שנים. כל שבוע אנחנו הולך לבית העלמין לנקות את הקבר שלה, לשים פרחים.

עם הזמן הצבא הקים פרויקט לחבר בין המשפחות זה התחיל עם 12 משפחות וצמח..

דבר המפקד – פישמן משה (מוריס)

כאשר לילך הגיע לשרת בחטיבת גבעתי היא נשאלה
כמה שאלות בשיחת הריאיון . שאלו אותה מה הביא
אותך לשרת בחטיבת גבעתי היא ענתה שהיא רצתה
להרגיש חיילת בצבא שתורמת משהו לצה"ל וזה
דבר שחסר לי מאוד בשרותי בקריה .

חבר ילדות – אלון שחר נזכר:

“לפני 15 שנים הלכתי לגן , ופגשתי שם ילדה חמודה , שתי קוקיות , עיניים חומות בוהקות , גוף רזה וכחוש . ילדה בעלת כוח רצון , נחישות , ומוב לב . לא הייתה היא יפת תואר כי אם יפת נפש , עוזרת ככל שיכולה , לילו או ללו כך נהגנו לכנותה.”

“אהבתי אותך , אוהב אותך כעת , אוהב אותך לנצח”

החברה נעמי מספרת :

“בחג הפסח נשארנו בבית ואכלנו כמה שרק יכולנו, לילך הכינה קוסקוס משקית בכמה שניות, וביחד הכנו עוגת מצות שוקולד לכבוד החג.

לילך הוציאה את העוגה מהמקרר, והניחה על השיש כשהיא חצי באוויר, והעוגה נפלה. במקום להצטער פרצנו ביחד בצחוק מתגלגל.”

החברה מיכל פרומקס גבע מספרת :

"כשאני נזכרת בחוויית שעברנו יחד , אני נזכרת באותן שיחות של בנות טיפש עשרה על בנים , לימודים וכל מיני שטויות אחרות , בשעות אחר הצהריים שעברנו יחד ויציאות בימי שישי, אכילת גביעי גלידה ענקיים שממולאים בקצפת בלבד.

סיבובים סביב הבניינים בהם גרו הבחורים שהינו דלוקות עליהם בתקווה שאולי הם ירדו למטה".

"לילו, חברה אמיתית , נשמע נדוש אבל זאת הייתה עובדה".

החברה שלי בן שושן מספרת:

“כמה אהבת את הים בוקר, לילה, בכל הזדמנות.
השבתות בבוקר בים פלמחים במקום הקבוע. רואים את
כולם ואת תמיד יושבת עם מי שלא יהיה לשחק שש-
בש.”

זה מוזר אבל מאז שהלכת אני שונאת את הים.”

88.88!

אני מתגעגד

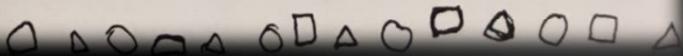
למקב שלי

כי כשהגשית ילד

תצרכי אנחנו אלוהים!

מיני בקטן

טעמגגד ונוו.

חייאת היקרה!

הקדושת חיינת פרומים ניסי.

אבא היפס לבואם הוא פרה היחייק.

איפנתני אונע עם יום

ותלגף אחי האיר אגר אנו.

וביום בגור אנה

נקכף פמה היחייק.

ומאז שני אבא ותשוק.

מאז שני שונם (לצב)

חמה לצבת אונני פרתי היקאן

חמה לצבת (נפצת הירתק מכאן.

חמהים הלסת ואני בצלרי.

חזרי אחי פמה חייק שלי.

אורהבת מאוב סיון שרר.

דבר מפקדיה

היא הייתה מלאת שמחת-חיים, חייכנית,

טובת-לב, אוהבת את הזולת ונכונה תמיד

לעזור לכל מי שנקרה בדרכה. בזכות תכונות

אלה זכתה בהערכה רבה מהסובבים אותה

ושימשה מוקד הערצה בקרב חבריה.

מתוך החוברת

”מקובל לזכור אדם על-פי תכונותיו - חזקה, שמחה, עוזרת לזולת, הקרבה בלתי רגילה לכל הסובבים אותה”,
כתב מפקד היחידה: ”לילך הייתה פקידה חרוצה ומסורה,
חברותית ובעלת יוזמה. היא סייעה רבות לכל הנקראים אל
משרדה... חיוכה וזיו פניה מהלכים איתנו בכל עת...”

התרשמות אישית

עבודתנו על לילך גרמה לנו להבין כמה היא הייתה ילדה מלאת חיים ומלאת אושר שהיא ילדה חייכנית מהווה השראה לילדים, מבוגרים ובעיקר לנו.

לילך הייתה אוהבת ותרמה מעצמה.

ניתן להבין גם שאנשים אהבו אותה מאוד, כמה הייתה אכפתית ולא משנה באיזה מצב רגשי היא תמיד ראו אותה מחייכת.

יזכור

מגישות :

מאי מוגס

לינוי גורגי

יובל איבגי

פז ביזק